

El vell “Correo Catalán” fa un homenatge a Pere Pascual Piqué

El propassat setembre un grup d'antics redactors de “El Correo Catalán” va fer un sopar d'homenatge a Pere Pascual Piqué, més conegut per les seves sigles PPP, amb motiu del seu vuitantè aniversari.

En PPP, actualment mossèn PPP, va començar la seva llarga carrera periodística al Correo Catalán, on va ingressar el dia 4 de juliol de 1964. Dos anys després va viure professionalment la primera gran contestació catalana al franquisme; la Caputxinada i el naixement del SDEUB (Sindicat Democràtic d'estudiants de la Universitat de Barcelona), precursor històric del Grup Democràtic de Periodistes, del que anys a venir en va ser cofundador.

L'any 1967, ja sota sospita directa del llavors ministre de Información y Turismo, Manuel Fraga Iribarne, va ser nomenat cap de “local” pel mític director del Correo, Andreu Rosselló. I allà va ser on en Pere Pascual Piqué va crear un equip força qualificat i competitiu que practicava el periodisme d'investigació i innovava cada dia mitjançant l'edició d'unes seccions fixes que no existien als diaris de la competència. Ell mateix escrivia una columna diària que signava amb aquella triple P, de lectura obligada -i sovint temuda- a la “Casa Gran”, com ell anomenava a l'Ajuntament franquista i tardofranquista de Barcelona.

La secció de local d'en Pere dirigia era una expressió nostrada del “compromesso storico” italià, amb ell mateix en el paper del democristià Giulio Andreotti i el company Rafael Pradas, en el del picino” Enrico Berlinguer. O, dit més modestament, amb en Pascual interpretant al rector Dom Camilo i en Pradas a l'alcalde comunista, “onorevole” Dom Peppone.

Diuen les cròniques que, malgrat alguns incidents més menys sorollosos, la fórmula va funcionar prou bé. En aquella secció de local es van formar o acabar de formar algunes signatures que arribarien a ser força conegudes, com les d'en Josep Martí Gómez, en Rafael Espinós, en Santiago Vilanova, l'Antoni (Toio) Ribas, en Josep Bigordà, en Toni Rodríguez, i més tard, en Josep Català, l'Alfred Rexach, l'Anna Galcerán, en Màrius Carol, la Teresa Artigas o en Jordi Bordas.

Al voltant de local, i sota la mirada amable i comprensiva del director Andreu Rosselló, del subdirector Antoni Roma i del redactor en cap Josep Morera i Falcó, es movia un altre cercle molt potent d'aquella gernació inquieta de joves periodistes. En Xavier Batalla, Albert Garrido, Miguel Ángel Bastenier, Josep Sanz i Jordi Daroca, a internacional: en Josep Francesc Valls, a universitats i economia; en Josep Playà i Enric Bañeres a esports; Enric Tintoré, Daniel Arasa i Rosa Marqueta, a "nacional". Josep Plaja i Mateu i Jaume Fabre. a Catalunya; Joan Anton Benach, a cultura i espectacles; Teresa Berengueras a "people"; Jesús Ruiz, a "hucograbado" i els entranyables Josep Maria Sala, Miquel Farreras, Pere Prats i Enric Abad a maquetació, ninots i caricatures; i en Lluís Martínez i en Lluís Mascaró en tasques complementàries (i imprescindibles) de secretaria tècnica. Sense oblidar les dues Montses providencials de l'arxiu, el senyor Sala, que ens tallava (i comentava peripatèticament) el teletip, i l'estimat botones Sacarino que ens omplia alegrement amb ginebra de garrafa els magnífics cubalibres que després ens cobrava a preu de barra de bar.

I en mig de tot allò, regnava el mestratge tranquil i seré d'en Pere, sempre disposat a ajudar i defensar tothom i a publicar les informacions que li portàvem cada dia a la taula de redacció, per molt compromeses que fossin.

Malgrat les dificultats, era una redacció alegre i confiada (com ho demostra l'episodi dels cubatas), molt donada a ballar la conga i a cantar havaneres entre exclusiva i exclusiva.

Temps de grans fraus alimentaris com la de la falsificació de l'oli de colza, les grans mobilitzacions sindicals, encara clandestines, les primeres lluites veïnals, la rrelliscada dels regidors del "no al català", la Caputxinada, l'impacte del funcionament de les nuclears; les causes de la contaminació del Ter i del Segre; els sumaris de Capitán Arenas; les falsificacions d'obres d'art; les urbanitzacions als aiguamolls de l'Empordà i la degradació de la zona volcànica de la Garrotxa; les Terceres Vies; l'enverinament provocat pels mistos "garibaldi" durant les revetlles de Sant Joan i Sant Pere, les execucions del Txiqui i d'en Salvador Puig Antich, l'incendi de la sala de festes "La Scala", just davant del Correo, els primers concerts

protesta de la nova cançó catalana i les primeres aparicions dels líders polítics, que anaven emergint progressivament de la clandestinitat.

Tot allò va culminar en la mort del dictador, que ens va agafar a tots de matinada, i amb la gran festa de la Diada de 1976, celebrada a Sant Boi, amb fotos del gran Carlos Bosch, on va participar pràcticament tota la redacció, i les primeres eleccions al Congrés dels Diputats del 15 de juny de 1977, on, sense en Pere i ni en Roselló i amb un director inexpert, la redacció es va autogestionar.

En Pere, doncs, ja no hi era. En Pere encara va passar per Europa Press, Mundo Diario –on va conèixer Antoni Torvà- i l'equip de campanya del centrista democristià Anton Cañellas (un home per Catalunya) abans de deixar-ho córrer i anar-se'n a fer el doctorat de Teologia a Pamplona. L'ordenació va ser el 1982, el 8 de novembre de 1982. Un dia en què l'Opus Dei va fitxar una gran firma, i el periodisme en va perdre una altra.

Per molts anys, mestre!